

NEMCSAK OKTATNI, NEVELNI IS KELL

Városrészünk harmadik kitüntetettjeként Kecskemét Sportjáért Díjat adományozott a Közgyűlés Sz. Tóth Antalnak, a Kecskeméti Műszaki Szakképző Iskola, Speciális Szakiskola és Kollégium testnevelő tanárának, akinek egykori mestere is hunyadivárosi volt. Sz. Tóth Antal szakmai elhivatottságának városrészünk több soron is haszonélvezője, hiszen az általa alapított, vezetett Utánpótlás Futball Clubban a legfiatalabb korosztálynak is életem át tartó élményévé válhat a sport szeretete.

- Hogyan vált élete részévé a sport? – kérdeztük Sz. Tóth Antalt.

- Kisgyerekkorom óta foglalkozom intenzíven a sporttal. Annak számtalan válfaját kipróbáltam, s úztem hosszú időn át versenyszerűen is. Így például síeltem, szertornáztam, de a szívemhez legközelebb mindig a labdarúgás állt. Sokat köszönhetek ezen a téren olyan kiváló testnevelőknek, mint a haláláig szintén a Hunyadivárosban élő Dragovits Gyula bácsi, vagy a Katona József Gimnázium-beli tanárom, Dunszt Ferenc, akinek a pálya felé való orientálást is köszönhetem. Gyula bácsi gyermekkoromban a Kecskeméti Dózsa (KSC elődje) serdülő csapatánál volt az edzőm. Rá és említett középiskolai tanáromra is jellemző, hogy emberként is nagyon sokat adtak a tanítványaiknak. Talán ez is szerepet játszott abban, hogy tanári, edzői munkámban én is kezdettől erősen törekedtem arra, hogy ne csak oktassak, irányítsak, hanem neveljek is: segítsem a kezem alá adott ifjú sportolók pozitív emberi tulajdonságainak kialakulását, a helyes viselkedés elsajátítását. Ezt az idő előrehaladtával – a világ értékrendjének nem jó irányú változását látva – ha lehet, még fontosabbnak tartom. Osztályfőnökként mindig volt saját osztályom is, ahol ez az irányultság még nagyobb teret nyerhetett. Igyekeztem megismertetni a tanítványaimat azokkal az értékekkel, melyek feltétlenül szükségesek egy igaz magyar ember életéhez. Próbáltam a figyelmüket arra irányítani, hogy felnőtt életükben legyenek majd családszeretőek és hazaszeretőek. Szomorúan tapasztalom, hogy az ilyen irányú nevelés ma, a teljesítménycentrikus oktatás világában mennyire sokadlagossá vált.

- Ma már együtt dolgozik olyan fiatal testnevelő kollégával, aki korábban a tanítványa volt, mint ahogy sok más fiatalembert is irányított élete folyamán erre a pályára. Milyen út vezetett ideig?

- Tösgyökeres kecskeméti vagyok, 22 éve élek a Hunyadivárosban. 1972-ben kezdtem a tanári-edzői pályát, s kezdettől az volt a célom, hogy – ha egy mód van rá - később se menjek el a szülővárosomból. Ennek köszönhetően már közel negyven éve foglalkozom Kecskemét sportéletével az iskolai oktatástól kezdve a versenysportig. Mára elmondhatom, hogy minden korosztállyal foglalkoztam. Testnevelő tanárként évtizedeken át legfőbb munkaadóm a Gáspár-iskola volt. Emellett korábban óraadóként, s egy évet fő állásban a Piarista Gimnáziumban is dolgoztam. Még fiatal labdarúgóként az NB I/b-ben játszottam.

Később tanári munkám mellett mindig edzősködtem is. Több mint 13 éven keresztül voltam a Kecskeméti Sport Club Ifjúsági I. csapatának az edzője, akikkel bajnokságot is nyertünk. Volt több olyan játékosom, aki később válogatott tag lett: pl. Balogh Tibor, Farkas Tibor, Lehota István, s sokan lettek olyan környékbéli csapatok tagjai, melyek NB I-be és NB II-be is bejutottak. Utána a KTE felnőtt csapatának edzője lettem, mely akkor NB II, illetve NB III. osztályban szerepelt. A közel százéves kecskeméti focicsapatnál is edzősködtem, s jólesik visszagondolni arra, hogy 1990-ben az NB III Alföld csoportjában bajnokok is lettünk. Így jutott fel a csapat a Nemzeti Bajnokság második osztályába.

Ezekre a szakmai tapasztalatokra alapozva hoztam létre 1995-ben – a város első gyermekklubjaként - az Utánpótlás Futball Clubot. Ötéves kortól tizenegy éves korig edzenek

nálunk a gyerekek, akik ebben a korban még rendkívül lelkesek. Egy-egy mérkőzés alkalmával – köszönhetően a szülők, hozzátartozók népes táborának is – sokszor nagyobb szurkolás folyik, mint az NB I-es rangadókon. Négy testnevelő pedagógus kollégával látjuk el immár másfél évtizede ezt a feladatot. A sport nagyon sok pozitív tulajdonságot hoz elő és fejleszt a gyerekeknél. Rendszerességet ad, növeli az akaraterőt, állóképességet. A csapatmunkával előtérbe kerül a közösséghez tartozás érzése és persze felelőssége is.

Bár elsődleges célunk a sportág megszerettetése és a rendszeres testedzés biztosítása, az élsport felé is tudunk küldeni gyerekeket. Az ügyesebbek a KTE felnőtt csapatába kerülnek. Gyermekcsapatainkkal nemcsak az országot járjuk, hanem Európába is kijutottunk. Tornát nyertünk Párizsban és Münchenben is. Ezek a magyar kisgyerekek épp ugyanolyan, ha nem jobb képességűek, mint a futballban előttünk járó országok fiataljai.

- A sportág országos eredményein ez nem mutatkozik meg.

- Kicsi ország vagyunk, amely nem is gazdag. Régen is számított a sportban a pénz, de ma már a versenyeredménynél ez szinte meghatározó lett. Ettől függ, milyen szintű játékosokból tudnak kiállítani egy csapatot. Ugyanakkor biztató jelenség, hogy az utóbbi években megszorodtak az országban az utánpótlás-klubok. Ha ezt még nagyobb szervezettség venné körül, így például a gyermektornák, sportesemények nem spontán módon kerülnének kiírásra, még hatékonyabban szolgálná a futballsport jövőjét. Másik tényező a szponzorálás. A gyermekcsapatok rendszerszerű támogatása nagyon kevés ráfordítással járna, de meglenne az az óriási haszna, hogy egyre szélesedő tömegeből választódna ki jó néhány valóban tehetséges fiatal, s nem idegenből kellene játékosokat vásárolnunk.

- Sikerült továbbörökíteni a sport szeretetét a családjában is?

- Pedagógus család vagyunk. Feleségem is tanított, s két gyerekünk is ezt a pályát választotta. Mellette mindketten aktívan sportolnak. Kisebbik fiam közvetlen a nyomdokaimon jár. Egy budai gimnáziumban testnevelő tanár.

- Mit érzett a díj átadáskor?

- Igen nagy örömet, hiszen fontos mérföldkő az életemben a most kapott városi elismerés. Kicsit mégis zavarban vagyok a gratulációk fogadásakor. Nem nagyon tudom, mit kell ilyenkor mondani azon kívül, hogy ezért én nagyon sok embernek tartozom köszönettel. Hálás vagyok a családomnak, a kollégáknak és mindazoknak, akik segítettek a pályámon. Külön jó érzéssel tölt el a szakmabeliek őszinte gratulációja.

(Kada Erika interjúja)